

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๙ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

อริยภูมิที่จะเข้าสู่พระนิพพาน

สิ่งของในโกดังเต็มมะนั้น เอามาไว้สำหรับแจกทาน โรงพยาบาลเป็นอันดับหนึ่ง คือเราไปนี้เราก็ไปส่งโรงพยาบาล โรงพยาบาลต่างๆ ก็มาที่นี้ ไม่ว่าโรงไหนๆ ไกลไกล มาทั้งนั้น เพราะฉะนั้นของที่เรเตรียมไว้เต็มอัตรากที่โกดัง ตอนนี้มีผ้าบ้างพอประมาณก็ได้แยกให้ตามโรงพยาบาลโรงละสองไม้ๆ สองพับๆ ทุกโรงไป จากนั้นก็แจกพระวัดอยู่ในป่าในเขา เาหนีไปแจก ในโกดังมีแต่เครื่องไทยทานเต็มไปหมด ใครมาจากทางไหน ได้ทั้งนั้น แต่การให้มีสองพับ พักกรรมดากับพักพิเศษ อย่างยโสธรไปโคราช อุตรดิตถ์ เป็นต้นให้พิเศษ ถ้ากรรมดากนั้นเข้ามาให้กรรมดา กรรมดาก็ให้เสมอกันหมด อาหารทุกอย่างที่มีอยู่ในโกดัง

พระท่านที่รักษาศาลานี้มีอยู่ดูว่าสององค์ประจำ ทุกอาทิตย์เป็นประจำพระรักษา อยู่ที่นี้ มีสององค์ นอกจากกรณีพิเศษก็ให้พระทางอื่นพระนอกจากนั้นมาช่วยบ้าง ถ้ากรรมดาแล้วก็มีพระสององค์ดูแลรอบศาลาไปนี้ เพราะฉะนั้นใครจะมาภาวนาที่ศาลานี้ กลางค้ำกลางคี่นเราจึงห้ามไม่ให้มา เพราะเป็นที่รับผิดชอบของพระท่านผ่านไปผ่านมา อยู่ที่นี่ ไม่ให้มาภาวนา ศาลาหลังนี้กลางคี่นห้ามไม่ให้มาเลย เพราะเป็นที่รับผิดชอบของพระเป็นประจำด้วยนะ ท่านจะนอนอยู่ที่นี้ วาระหนึ่งก็ ๗ วัน อาทิตย์หนึ่งๆ ดูอาทิตย์ ละสององค์ๆ ท่านรับผิดชอบอยู่ที่นี่จึงไม่ให้ใครเข้ามาแถวนี้ กลางคี่นห้าม มันไม่สะดวก สำหรับท่านเองที่รับผิดชอบ

วัดนี้มันกลายเป็นวัดใหญ่ขึ้นมาโดยไม่รู้สีกตัวนะวัดป่าบ้านตาด กลายเป็นวัดใหญ่ขึ้นมา ผู้คนยั่วเยี้ยๆ กลางวิากลางวันไม่มีว่างเลย นุ่นเรานั่งอยู่บนกุฏิมองออกมา เห็นหมด แต่มันตัวอย่างหนึ่งเขามาแค่ศาลา ไม่ให้จุ่นจ้านเข้าไปข้างใน มานี้ยั่วเยี้ยๆ บริเวณนี้ เข้ามานี้ออกๆ ทั้งวัน คือข้างในกุฏิเราเราก็เขียนปิดไว้ห้ามเข้าๆ ประตูดเขียน ห้ามเข้าๆ ไว้หมดเลยแถวนี้ ทะลุถึงนุ่นก็ห้ามเข้า ไม่ให้เข้าไป หากเป็นกรณีพิเศษที่มีผู้ ต้องการจะดูวัดดูวาพระท่านจะจัดกัน พาไปดูทุกแห่งเป็นกรณีพิเศษ พาไปดูทุกแห่ง ถ้ากรรมดาไม่ให้เข้า เป็นทำเลภาวนาของพระ

พระวัดนี้ท่านลดหย่อนเมื่อไรการภาวนา ท่านไม่ได้เอาอะไรกับใครนะ มีจำนวน มากขนาดไหนให้เป็นอย่างเดียวกันหมด เราเป็นคนดูแลตลอด มาอ่อนข้อในเรื่อง ภาวนาไม่ได้ เพราะเราที่ได้นำธรรมมาสอนโลกนี้เรามาด้วยการภาวนา รอดล้มรอดตาย มากกว่าจะได้มาสอนโลก ที่นี้พระท่านมาอยู่ที่นี้ท่านก็ต้องทำอย่างนั้น บริเวณนี้เข้าไปข้าง ในมีแต่ทำเลของพระภาวนาทั้งนั้น ไม่ให้ใครเข้าไป

เรื่องใจนี้เลวมากก็คือใจ อัจฉริยะสุดยอดก็คือใจ เลวมากคือใจ เพราะไม่ได้รับการอบรม ปล่อยไปตามบุญตามกรรมมันก็มีแต่กรรมละ ชี้หมูกี่กำ ชี้หมาก็กำเรื่อยไป เป็นอย่างนั้นนะ ภาวนาท่านมีหลักมีเกณฑ์ วัดนี้มีขอบเขตตลอด ความเพียรหย่อนไม่ได้นะ พระจะมากขนาดไหนก็ตามมาจู้จ้านไม่ได้ เพราะฉะนั้นจึงไม่เห็นพระ หลังจากฉันเสร็จแล้วจะไม่มีพระ เข้าอยู่ในป่าหมด ท่านภาวนาของท่าน คือให้ภาวนาจริง ๆ พระจะมากขนาดไหนไม่ให้อยู่กับการกับงานต่าง ๆ อะไร ถ้ามีความจำเป็นก็ให้มาช่วยกันชั่วระยะปีบแล้วเลิก ๆ ไม่ถืองานเหล่านั้นจำเป็นยิ่งกว่างานชำระกิเลสด้วยความพากเพียรในท่าต่าง ๆ ท่านทำความเพียรของท่านอย่างนั้น

กิเลสนั้นละตัวยุ่งเหยิงวุ่นวายที่สุด คือกิเลส เป็นทอกเป็นหลาวเป็นแหลมเป็นเสี้ยนเป็นหนามอยู่นี้หมดเลยกิเลส ทิ่มแทงในหัวใจ ธรรมะชำระออกถอนออก ๆ ด้วยความพากเพียรตลอดเวลาเลย อยู่นี้ก็ดูเหมือน ๖๐ ละมั้ง พระดูว่า ๕๘ ทุกปี ปีนี้ดูปาเข้า ๖๐ เป็นอย่างนั้นละใครก็อยากมาอยู่ ๆ ที่รับรองสำหรับให้อยู่และภาวนามันไม่พออย่าง ๕๘ อย่างนี้เรากำหนดไว้แล้ว ที่เดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนา ในบริเวณกำแพงข้างในนี้เป็นบริเวณของพระท่านทำความพากเพียรทั้งนั้นละ นอกจากนั้นสะเปะสะปะไปไม่แน่ ข้างในนี้แน่

เพราะฉะนั้นจึงไม่ให้ใครเข้าไปรบกวนท่าน ท่านภาวนาเอาจริงเอาจังนะ การภาวนาเป็นของเล่นเมื่อไร จิตเวลามันได้ลงให้เห็น จนเจ้าของก็อัจฉริยะเจ้าของ เราเคยพูดเสมอได้อัจฉริยะเจ้าของ แหม จิตเราทำไม่ถึงอัจฉริยะเอานักหนา เป็นในเจ้าของเอง มันจำไปหมดเลย ครอบโลกธาตุ นี่ละจิตที่ชำระได้เป็นอย่างนั้น ที่แรกก็หยาบ ๆ ส่วนรูปส่วนกาย พิจารณาเรื่องเกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ เป็นสมถธรรมก็ได้ วิปัสสนาธรรมก็ได้ เวลาบวชที่แรกท่านสอนเกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ นี่ละมันปิดตาโลกให้ตาบอดหูหนวก ใจดำน้ำขุ่นก็เหล่านี้ละ ภูเขาภูเราคือนี้เอง ต้นไม้ภูเขาดินฟ้าอากาศไม่ได้มาปิดหัวใจเหมือนกิเลสตัวนี้นะ กิเลสตัวนี้ปิดบังมาก

เพราะฉะนั้นเวลาบวชท่านจึงสอนให้ดูเกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ จะกระเทือนไปหมด ท่านสอนอย่างนั้นละ เอาอันนี้มาภาวนา พออันนี้กระจ่างแจ้งไปเรื่องสกลกาย เกสา โลมานี้เป็นขั้นนะ เป็นขั้นเป็นตอน เมื่ออยู่ในขั้นแรกจะไม่ปล่อยจากนี้ ถือร่างกายเป็นสำคัญ พิจารณาเกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ เพราะตโจหนึ่งหุ้มห่อ เอาออกหมดแล้วคนดูกันไม่ได้ ไปถึงนั้นท่านหยุด นี่เรียกว่าภาวนา พิจารณานี้พอแล้วกายก็ปล่อย อิม การพิจารณาอนิจจัง ทุกขัง อนตตฺตา หรืออสุภะอสุภังหมดในร่างกาย เป็นส่วนละเอียดยเข้าไป ที่นี้จิตมันหมด ส่วนร่างกายพิจารณาหมดแล้ว ปล่อยวางหมด ยังเหลือแต่นามธรรมคือความคิดความปรุงของใจ ออกไปไหนตามต้อนกัน ๆ เรื่อย

พูดถึงเรื่องภavana พระพุทธเจ้าที่เลิศเลอนำธรรมมาสอนโลกอยู่ทุกวันนี้มาด้วย ภavana นะ พวกเราชาวพุทธเฉพะอย่างยิ่งชาวพระนอนหลับทับสิทธิ์เจ้าของอยู่ พระเต็มบ้านเต็มเมืองเต็มวัดเต็มวา องค์ไหนที่ตั้งใจภavanaไม่เห็นมี มีแต่เตร็ดเตร่เร่ร่อนไปหมด เสียหมดเลยพระเรา พระไม่มีภavanaเรียกว่าพระหมดคุณค่า พระหมดราคา พระขาดบาทขาดตาตั้ง พระไม่เต็มบาทเต็มตั้ง คือพระไม่ได้ภavana ออกให้มันชัดๆ พระพุทธเจ้านักภavana แน่เวลามารับกัน สาวกทั้งหลายที่ว่า สงฆ์ สรรณ คจฺฉามิ ของพวกเราเป็นนักภavana บรรลุธรรมอยู่ในมหาวิทยาลัยป่า แต่ก่อนท่านอยู่ในป่า ทุกวันนี้เขาตั้งมหาวิทยาลัยนั้น มหาวิทยาลัยนี้ นี่ก็เป็นมหาวิทยาลัยป่าออกมา องค์นั้นสำเร็จ โสดา องค์นี้สำเร็จสกิทา องค์นั้นอนาคา องค์นี้อรหันต์ นำธรรมออกมาสอนโลก

อย่างพวกสาวกของพระพุทธเจ้า ออกมาจากกษัตริย์และสกุลกษัตริย์มีน้อยเมื่อไร ไม่น้อยนะ พอออกมาปั๊บนี้เข้าป่าเลย ไม่สนใจ ออกมาทีหลังนี่ก็เป็นสรวงของพวกเรา สงฆ์ สรรณ คจฺฉามิ ด้วยโสดา สกิทา อนาคา อรหันต์ ติดตัวท่านมาสอนโลกอย่างนั้นแหละ ธรรมะพระพุทธเจ้าเป็นของเลิศเลอแต่สัตว์โลกไม่สนใจ ท่านภavanaอยู่ในป่า จิตอัศจรรย์อยู่ในป่า นักภavanaท่าน ท่านจะไม่ดูอะไร ป่าคนกับป่าไม้ต่างกัน ป่าไม่มีความสงบงบงบงเป็นธรรมชาติสอนได้เป็นอย่างดี ใบไม้ร่วงลงมาก็พิจารณาเป็นกฎ อนิจจัง ทุกขัง อนตตา อยู่ในป่าในเขา มีแต่ธรรมสอนใจทั้งนั้นแหละ ถ้าออกมาข้างนอกนี่ก็เป็นกิเลสสอนใจ กิเลสสอนใจทำให้ว้าวุ่นขุ่นมัวมาก หาความสงบสงบไม่ได้

จิตใจของโลกไม่มีที่เกาะที่ยึด เพ่นพ่านๆ กับมันเราสลดสังเวชนะ เราจะไปตำหนิเขาก็ไม่ได้ เราพิจารณารอบเรียบร้อยแล้ว มายั่วเย้าๆ คือรำลือจากเขาละ คนอื่นเขาเห็นวัดนั้นเป็นอย่างนั้น วัดนี้เป็นอย่างนี้ เช่นวัดป่าบ้านตาดมากที่สุด เป็นตลาดคนบ้ายสามสี่โมงมาก ยั่วเย้าๆ มาดูนั้นดูนี้ไม่ได้เรื่องได้ราว ไชว่คว่ำหาหลักยึดไม่ได้ ดูบางทีก็เอาเสียบ้างให้เป็นข้อคิด เขาจะคิดแบบเราสอนเขา หรือไม่คิดก็แล้วแต่เขา มาอะไรนี้ เอละนะ ถ้าไปเจอเราเข้าเอละ เอาจริงๆ นะนี้ไม่ได้เหมือนใคร ใส่ปุ๊วะเลยเชียว บางทีรถบัสตั้งสามคันสี่คันจอดหน้าวัด กำลังดาหน้าเข้ามา จะเข้ามาในวัดนี้ มาเจอคนเดียวเท่านั้นพอ หงายหมดเลยเชียว นั้นเห็นไหมละ

นี่ละธรรมสอนโลก โลกเขากราบธรรมทั้งนั้น ธรรมสอนโลก ยั่วเย้าๆ เข้ามา นี้จะไปอะไร ถาม จะมาชมวัด ที่ไหนก็มีวัด ไปออกเดี๋ยวนี โไล่เดี๋ยวนั้นเลย ไม่ให้เข้านะถ้าไปเจอกับเราเข้าแล้ว ออกหมดเลยเดี๋ยวนั้นละไม่ให้เข้า เป็นอย่างไรเกรงใจใคร ธรรมเหนือโลกเกรงใจอะไร ชี้หมูชี้หมาเกรงใจอะไร ธรรมเหนือโลก โลกทั้งหลายได้กราบไหว้ธรรมต่างหากนี่นะ ไม่ได้กราบไหว้ชี้หมูชี้หมา ที่มานี้มาแบบชี้หมูชี้หมาขับออก โไล่ออกให้เหลือแต่ธรรม เป็นอย่างนั้นละ

ส่วนมากเราจะออกมาตอนสี่โมงครึ่ง หน้านั้นละถูก โดนแน่ๆ หน้านั้น สี่โมงครึ่ง ทำโมง ยิ่งโดนใหญ่เลย ถ้าระยะสามถึงสี่โมงยังไม่ทำอะไร ยังปล่อยอยู่ ยัวะเยี้ยๆ พอสี่โมงครึ่งลงไปถึงห้าโมงละเอาหนัก ใครมาได้แหละไล่ทีเดียว แตกกระเจิงกระจายไปหมดเลย รถบัสเข้ามาสี่คันห้าคันหลังโหลจะเข้ามาดูวัด มันมาเหยียบย่ำทำลายวัด วัดท่านรักษาอยู่ ทุกองค์รักษาตัวของท่านด้วยศีลด้วยธรรม รักษาวัดรักษาชาวของท่าน มีข้อวัตรปฏิบัติ มีขอบมีเขต มีหลักมีเกณฑ์ทุกองค์ท่านอยู่ในวัด เรามารถบัสสี่คันห้าคันมีอะไรเป็นกฎเกณฑ์ ไม่เห็นมีอะไร มีแต่ความโลเล นั้นละขับ ของนี้สกปรกไม่ให้เข้ามาแปดเปื้อนของดีที่ท่านรักษาอยู่ เข้าใจไหมละ ที่ไล่ไล่อย่างนั้น มันสกปรก

ถ้าเรามาไม่มีละคำว่าหน้าอินทร์หน้าพรหม มาเถอะวางั้นเลย บอกให้มาเถอะถ้าเป็นเราแล้ว เอาจริงนะนี้ พุดง่าย ๆ มันจำครอบโลกธาตุดูอยู่นี่ จวนจะตายแล้วพุดให้มันชัดเจนเสีย ไม่ได้มาพุดเฉย ๆ ดุเฉย ๆ สิ่งที่อยู่อดอ้างกันมีอยู่ ดังที่พระอัญญาโกณฑัญญะท่านออกอุทานเวลาท่านสำเร็จจริยบุคคลชั้นแรก พอพระพุทธเจ้าแสดงว่า ญาณนุจ ปน เม ทสสนํ อุทปาติ ความรู้ความเห็นอันเลิศเลอได้เกิดขึ้นแล้วแก่เรา ตถาคต อุกุปฺปา เม วิมุตฺติ ความหลุดพ้นจากกิเลสทั้งปวงโดยชอบนั้นไม่มีการกำเร็บอีกแล้ว อยมนฺติมา ชาติ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเราตถาคตแสดงแก่เบญจวัคคีย์ทั้งห้าฟัง อยมนฺติมา ชาติ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา เราจะเกิดมาเพียงชาติเดียว นตฺถิทานิ ปุนพฺภโว แต่นี้ต่อไปเราจะไม่กลับมาเกิดเป็นรูปเป็นนามเหมือนสัตว์โลกทั่ว ๆ ไปอีก

พระอัญญาโกณฑัญญะได้ดวงตาเห็นธรรม สะดุ้งขึ้นมาภายในใจ สำเร็จพระโสดาเรียกว่าอริยธรรมขั้นต้น ท่านก็ออกอุทานขึ้นมาว่า ยงฺกิญฺจิ สมุทฺยธมฺมํ สพฺพนุตฺตํ นิโรธธมฺมํ คือท่านเขียนไว้เป็นกลางๆ ในตำรา ท่านไม่เห็นเหมือนผู้ไปเจอธรรม ผู้เจอธรรมกับผู้อ่านธรรมธรรมดาต่างกัน ผู้เจอธรรมทางภาคปฏิบัติจะสะดุดก็เลยทันที นี่ก็ภาซิดอันเดียวกัน พระอัญญาโกณฑัญญะออกอุทานเวลานั้น ไม่ได้ออกเหมือนตำราบอกนะ คือสิ่งใดสิ่งหนึ่งยงฺกิญฺจิ สมุทฺยธมฺมํ สพฺพนุตฺตํ นิโรธธมฺมํ สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดาส่งนั้นย่อมนับเป็นธรรมดา นี้ท่านว่ากลางๆ แต่พระอัญญาโกณฑัญญะที่เปล่งอุทานขึ้นมาตั้งใจ กระแสธรรมคือพระนิพพานถึงกันป้ะเท่านั้นละขั้นอุทานเลย ยงฺกิญฺจิ สมุทฺยธมฺมํ สพฺพนุตฺตํ นิโรธธมฺมํ เหมือนกัน แต่เวลาแปลท่านว่า อะไรก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น

นี่ละอุทานของท่านผู้รู้ธรรมเห็นธรรมจะต่างกัน ผู้ไม่รู้ธรรมเห็นธรรมอ่านตามตำรับตำราที่จะว่าอย่างนี้ละ สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดาส่งนั้นย่อมนับเป็นธรรมดากว่ากลางๆ แต่ผู้เห็นธรรมกระเทือนใจแล้วนี้จะว่า สิ่งใดก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น อะไรไม่

ดับ นี่เป็นพยานกัน อันจําอยู่ไม่ดับ ท่านมีเครื่องรับกัน พระอัญญาโกณฑัญญะท่านบอกสิ่งใดก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น อันนี้ไม่ดับ อริยภูมิที่จะเข้าสู่พระนิพพานได้แล้ว เป็นอย่างนั้นละ ต่างกัน พระพุทธเจ้าก็ทรงอุทานรับทันทีเลย อัญญาสิ วต โภ โกณทัญญ โย อัญญาสิ วต โภ โกณทัญญ โย พระอัญญาโกณฑัญญะผู้เจริญได้รู้แล้วหนอๆ รับกันกับอุทานของพระอัญญาโกณฑัญญะว่าสิ่งใดก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น อันนี้ไม่ดับ อันจําขึ้นมาเป็นอริยภูมินี้ไม่ดับ ท่านเอาอันนี้ออกเป็นพยาน สิ่งเหล่านั้นดับทั้งนั้น อันนี้ไม่ดับ ความหมายว่าอย่างนั้น

นี่ละธัมมจักกัปปวัตตนสูตร ท่านแสดงแก่เบญจวัคคีย์ทั้งห้า หลังจากนั้นมาก็แสดงอนัตตลักขณสูตร เป็นประเภทอนัตตา ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นอนัตตาทั้งนั้นๆ แล้วบรรลุมรรคธรรมขั้นในวาระที่สอง วาระแรกขัดเกลาด้วยธัมมจักกัปปวัตตนสูตร วาระที่สองก็ลงอนัตตา หรืออาทิตตปริยายสูตร ดับหมดเลย กิเลสหมดไม่มีเหลือ มุดมอดหมดเลย นั่นละท่านมาสอนพวกเรา ธรรมเหล่านี้เป็นปัจจุบันธรรม ไม่ใช่ธรรมคิริธรรม ล้าสมัยนะ ให้พากันไปปฏิบัติ ปฏิบัติที่ไหนธรรมอันนี้จะเข้าใกล้ชิดติดพัน ผู้ที่อยู่ในป่าในเขาตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติธรรมจริงๆ แล้วธรรมอันนี้จะเข้าใกล้ชิดติดพัน อนิจจัง ทุกขอนตจตา อะไรๆ เกิดแล้วดับทั้งนั้นๆ จะใกล้ชิดติดพันกับใจท่าน ผู้เป็นนักภาวนาอยู่ในป่าในเขาเพื่อมรรคผลนิพพานท่านเป็นอย่างนั้น

สาวกของพระพุทธเจ้า ที่ว่าสาวกๆ คือได้ยินได้ฟังมาแล้วจึงได้มาเป็นสรณะของตัวเอง แล้วก็ไปสรณะของโลกต่อไป ธรรมเหล่านี้จะไม่มีใครกล่าวถึงนะ จะมีตั้งแต่เอา คัมภีร์มาอวดกัน คัมภีร์ก็ไปเรียนได้ชั้นนั้นชั้นนี้มาอวด ฟาดตั้งแต่แก่นักธรรมตรี นักธรรมโท นักธรรมเอก ขึ้นมหาเปรียญ จากนั้นฟาดเจ้าฟ้าเจ้าคุณ มีแต่ชื่อ ไม่มีตัวจริง สมบัติตัวจริงที่เจ้าของจะยึดครองไม่มี มีแต่ความจำเป็นสมบัติได้อย่างไร ถ้าเป็นความจริงแล้วนำเอาที่ศึกษาเล่าเรียนมาไปปฏิบัติ ปรากฏดวงขึ้นมาเท่านั้นเป็นสนุทิจูโก รู้เองเห็นเองในผลงานของตนโดยลำดับๆ จนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้น รู้โดยสมบูรณ์ นี่ สนุทิจูโก จากภาคปฏิบัติ รู้ด้วยเห็นด้วย เป็นสมบัติของตนด้วย ไม่ได้เหมือนปริยัติที่เรียนจํามาแล้วจําเฉยๆ ไม่มีอะไรเป็นประโยชน์ถ้าไม่ตั้งใจปฏิบัติ พากันจําเอานะ วันนี้พูดเพียงเท่านี้ ไม่พูดมาก จะให้พร

รับชมรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน **FM103.25MHz**

พร้อมสถานีวิทยุเครือข่ายทั่วประเทศ